

V Suchdole u Prahy 10.května 1945.

ČÍSLO

S V O B O D N Í O B Č A N Ě !

RODA ARMÁDA kráčí našim krajem lesem zdravících rukou a pod deštěm květů. Prostá slova nemohou vyličit nadšení, s nímž se ručarmějci setkávají. Dlouho se večer v hloučcích hovoří o radostných setkání. Hlasy silnice se slily v chorá vítání a díky SVOBODITEŇM. Rudí vojáci tisknou našim lidem ruce a obdarovávají děti. Z našich podaných rukou cítí teplo opravdového bratrství, v našich srdcích slyší tep odhodlaného spolubojovnictví. Suchdolský kraj hříná při setkání s rudými vojiny své ZDAR!

DEKUJEME všem bojovníkům Suchdola, že konali a konají dále své služby pro svobodu. S radostí vidíme, že byla to i mládež, která se osvědčila na všech místech. V nevyspalých očích a v umdleném těle září stále jiskra nadšení. NEZAPOMENEŠ! Odboj v Suchdole přispěl dobře svou hřívnou.

Národně-revoluční výbor v Suchdole.

B r a t ř i a s e s t r y !

Bestiletá osvobozovací válka národů byla revolucí pro lidské práva, pro pravý socialismus. Byla krvavou manifestací pro lidskost a pravdu. Oběti a hrůzy války byly strašné. Nezměrné utrpení provázelo boj svobodného člověka. Fašismus nedovoloval svobodně dýchat, nemohl proto získat stoupence v řadách uvědomělých pracovníků rukou a ducha. Znal jen pouta, okovy, losk bajonetů a nříže žalářů. Ušel surovou botou krvavé diktatury rozslápnout vše, co chtělo kvést, zdravě růst a budovat.

Navlékl si falešný a prolhaný plášť nacionalismu a socialismu a pod ním skrýval své imperialistické zvrhlé choutky. Vybudoval si chatrnou budovu na pískových základech pokrytectví a klamu. Vylhaný chtěl zastínit slunce pravdy, chtěl spálit ideu rovnoprávného kulturního pokroku. MUSEL PADNOUT! Fašistický režim byl neuprůčností a bestiální krutostí sám sobě hrobačem. Zákon dějin volá, že ztrouchnivšlé se musí rozpadnout, že světlo musí zvítězit nad otrockým, nad jeho hrobařskými stíny. A ze světla se rodí jitřenka, NOVÝ DEN.

Jsmo nejen svědky, ale přírodní bojovníky zrodu ideálu, který přinese spokojenost, mír a štěstí. Nemyslíme na sebe, ale hlavně na své děti, jiné revoluce osvobozovací války, na našen území slavně zakončená hrdinnou bojem, přinese radost do očí, posilu a víru v lepší příští do mladých srdcí. SVOBODNY, SOCIALNĚ TISKY UVEDOMELY ČLOVEK myslí a musí myslet na budoucí pokolení. Prolitá krev zavazuje, spojuje a očišťuje - je nejcennějším tmelem pro budování radostného zítřku.

A tu najednou prolétlo nám hlavou, co jsme o nich ještě nedávno /jak si člověk nerad ty zlé časy připomíná/ o nich četli a slyšeli, jak jsme je vidávali na obrázcích a ve filmových žurnálech. Jaký to byl hanobný podvod, který musel být odkryt! Jak dovedli dobře sami sobě nacističtí podvodníci nastavit zrcadlo: Viděli jsme sami nejlépe na nich v posledních dnech, kdo jsou banditi, lupiči a vrazi. Bouřlivý večer skončil tancem a zpěvem. Opět naši miláčkové - rudí vojáci byli v čele průvodu. S elánem se zapojili do naší oslavy, na našich ramenou přemýšlevali naši republiku a presidenta. Opět a opět zaznívaly hymny. A nad Prahou, popleněnou matickou měst, ale i v slzách se usmívající, zářil barevný ohňostroj raket. Jako pocta vítězným mrtvým i vítězným živým. Jsou dny a noci, na které se nezapomíná. Ani na jejich utrpení, ani na jejich vítěznou radost.

Včera se vrátili z koncentračních táborů mnozí naši bratři. Nebyly to jen rodiny, které zde zanechali v úzkostech a bolestech. Celá uvědomělá obec na ně vzpomínala, jejich utrpení se stalo utrpením celku. Když přišli do našeho středu ve chvíli, kdy jsme oslavovali vítězství, uvítali jsme je jako hrdiny a mučedníky revoluce. Svoboda byla vykoupena i jejich ranami a trýzní v nelidských barbarských táborech. Buďte zdraví, naši drazí, ať příští svobodné dny a pocit bratrství přinesou hojivou náplast na Vaše rány. Čest Vám!

Z rozhovoru s rudým vojínem na silnici: Je mi dvacet let. Když Germánci řádili na naší Rusi, přidal jsem se v 18 letech k partyzánům. Měl jsem snahu ničit a kazit vše, čím potupili naši vlast. Prošel jsem Ukrajinou, Polskem, byl jsem při povstání na Slovensku. Poznal jsem dobře, co je bratrství nenávisti proti uctívání. Pak jsem s armádou bojoval v Germánsku. Když jsme šli podle maršálova rozkazu pomoci bratrům Čechům, netušili jsme, s čím se setkáme. Nikde jsem ještě takové uvítání neviděl. Dovedli jste krásně bojovat, vždyť jste měli vlastně holé ruce a my víme, co Germánci ve zbesilosti dovedou. Jsme tu u Vás jako doma budeme na vás vzpomínat...

Vzpr víme mu, jak jsme na ně vždy čekali jako na osvoboditele. A pak máme čekat v očekávání si ruce a mlčky si říkáme slova lásky. Jiný muž je stále objímá a líbá ruky našich děcek. Potom nám říká pomalu v dojetí, že má doma dítě. Ten přirostl našim māmám k srdci nejvíc. Na silnici dává si jiný takt s naší hudbou, líbí se mu a naši bratři muzikanti mohou být spokojeni. Pak najednou jakoby zpožděl na horečné tempo posledních dnů, dává se za nepopsatelného jásotu do tance kozáčka. Jsou tihle vojáci Rusové? Jsou, ale jsou v tuto chvíli NAŠI, NAŠI, NAŠI.

Opodál stojí dva angličtí vojáci. Jsou dosti zaraženi z výbuchu jásotu před školou. Dáváme se s nimi do hovoru. Prodělali africké a italské tažení, byli zajati. V Praze je některé hlíčky považovali za Němce. Teď jsou našimi hosty. Okrávají mezi námi, nečekali, že v Čechách budou bratrsky přijati. Jeden je řezník z Londýna, druhý truhlář. Říkají, že si na nás doma vzpomenou, v Čechách se jim líbí.

D N E S

Sta doba za dobu a věky věčnost sčítá
a bolest s nadějí si lidskou oběť vítá
na prahu milosti... dát lidské duši pravdu,
již lež nám vlečela za krutostí své hradbu.

Století minula, v nichž srdce česká prahla
po dachu svobody a často síla vadla,
pod krutým násilím germánské tvrdé pěsti
my mohli jenom snít o našem českém štěstí.

Ta chvíle nastává, s bolesti, krve vstala
a v srdce zoufalé svobody právo dala.
V pokoře skloňme se nad obětmi dnů máje,
jejich krev prolitá vedla nás v bránu ráje.